Acceptare totală în indefinit

On Martie 20, 2015

Caută să afli ceea ce nu ești, transformându-te într-un creator al posibilităților nelimitate de personalizare a științei prin transfigurarea realității.

Treceam peste granițe nebănuite, ca dintr-o lume în alta cu desăvârșire amestecate, către tot ceea ce era prielnic procesului dinamic și evolutiv. Eu, omul înclinat spre valorile vieții lumești, cel căruia o revelație a ascunsului i-ar fi putut trezi impetuoasa nevoie de a migra spre versiunea adevărurilor devenite în timp neadevăruri. Întotdeauna trebuie să știi ce cauți ca să afli ceea ce nu ești.

Neajutorat, cădeam pradă gândurilor înșelătoare, mici frânturi ale ființei limitate care se repetau continuu asemenea unei întrebări cu puține variante de răspuns, iar în acest sens ușa pentru tentativa de ieșire din real rămânea închisă. Dar n-am înțeles ce era cu ferestrele rămase deschise, experimentând un fenomen de exagerare, căci păream să mă orientez, așa cum un pictor caută plasticitatea expresiei pentru o idee pe care o dorește exprimată, spre un mai departe de realitate, spre *a superior version of my own self,* spre un absolut aproape imposibil.

O mie de ceruri cad în a patra dimensiune a universului invizibil, ca un fenomen de rezonanță inexplicabil, spintecând două cristalele de foc într-o singură dezvăluire. Şi, brusc, ești condamnat să iei loc printre propriile tale ficțiuni, demne de un roman de Kafka, de un Joseph K. evoluând de la normal la absurd.

A fi cu totul altcineva era premiza unei resorbții totale a extremităților unei axe continue a nemaîncercatului. Oricine ar fi încercat să mă înțeleagă ar fi fost înșelat, debusolat. Ar fi pierdut sentimentul timpului care trecea cu atât mai repede cu cât mintea le-ar fi fost mai ocupată cu deslușirea unor fenomene de neînțeles.

Numai un maestru al compozițiilor chimice, purtând în el tot ce este mai realist și mai genuin, știind să extragă expresia unei stări a materiei din orice relație de concentrare, mai întâi neclar conturată, abia sesizabilă, apoi, încetul cu încetul, definită tot mai precis, numai el ar fi reușit să controleze accesul la acel spațiu fără dimensiuni, pe care renumitul scriitor Artur Silvestri îl numea " *Indefinitul* ". Spațiu care mă conecta la o realitate potențială, caracterizată de acceptare totală.

Leadership: Te propui unei interpretări ca prototip al Omului Nou, la modul general sau la modul particular?

Atunci când omul se lovește nemijlocit de realități care se vădesc a fi în contradicție cu imaginea întreagă a lumii, între intensitatea exercițiului intelectului și volumul efortului posibilităților de înțelegere a nemărginitului, de-a lungul porțiunii de linii care face unghi drept cu știința, atunci se resimte o relație de tip cauză-efect. O inversare a întregii viziuni.

În artă, acest lucru este similar cu a fi receptiv la tot ceea ce este nou, prin dezvoltarea capacității de a fi parte dintr-un experiment ce are ca premisă fenomenul de exagerare. Îndrăznești o astfel de aventură?

Artistul libanez Khalil Gibran spunea că exagerarea este adevărul care și-a pierdut răbdarea. Ceea ce înseamnă, chiar dacă rămâne de lămurit întrebarea *„ până la ce punct poți rămâne*

creatorul unor posibilități nelimitate? ", să te raportezi la o serie de amplificări ale creativității într-o altă direcție, migrând astfel spre versiunea unor adevăruri ce pot deveni în timp ori esențialități ori neadevăruri în perimetrul științei.

Un fel de combinație a gândirii, a exprimării ideilor, a deschiderii spre o cunoaștere prin trăire și prin intuiție a lumii, în condiții multiple și uneori necontrolabile, care generează o expansiune a propriei tale conștiințe până-ntr-acolo unde nu îți mai simți limitele. În leadership, această expansiune are semnificația unei tendințe de acceptare a imposibilului ca un protest împotriva acelor restricții ale identității care împiedică orice reprezentare a realității prin conexiune cu spațiul imaginativ, pentru a deveni un om diferit.

Omul Nou este o descoperire a spiritului de creație trezit din uimirea pură a nevoii de a încadra misterul reprezentației de neuitat numită "Myself" într-un joc savant cu obscurul, cu întunericul și cu lumina, cu absurdul si cu suprarealismul, din care în final să rezulte Minunata Lume Nouă.

Întotdeauna trebuie să știi ceea ce cauți ca să afli ceea ce nu ești, chiar dacă asta implica acel curaj nebunesc de-a crede cu toată ființa ta într-o idee, prin conectarea la o realitate ficțională.

Iar când găsești ceva nou și vrei să apreciezi beneficiile unei eventuale dezvăluiri a unei noi perspective, ridicându-te învingător deasupra inconvenientelor apărute pe parcursul întregii provocări numite *„ Ce-ar fi dacă "*, te transformi într-o individualitate de o distinctă originalitate, într-un întreg cu profil aparte, al omului de mâine.

Poți să te propui unei interpretări ca prototip al omului nou, la modul general sau la modul particular, în funcție de înclinația ta spre un mai departe de realitate, spre *a superior version of your own self* , spre un absolut aproape imposibil.

Modul general se referă la simplul act de exersare a gândirii ce zugrăvește realitatea în mod obiectiv și veridic. În timp ce modul particular înseamnă să forțezi nota până dincolo de limitele gândirii liniare.

Și, nu în ultimul rând, devii rezultatul unei interpretări față de ceea ce te pune pe gânduri, față de ceea ce aștepți să fie exprimat în tine și prin tine.

A te transforma într-un creator al posibilităților nelimitate de personalizare a științei prin transfigurarea realității înseamnă să-ți urmezi împlinirea printr-un act de modelare a gândirii sub imboldul unei forțe constante numită "punct de vedere progresist" care decurge din cum vezi tu lumea și nu din cum acționează ceilalți în ea.

Acceptare totală în indefinit se referă la posibilitatea omului de a reuși să controleze accesul la acel spațiu fără dimensiuni - al experimentării unor noi abordări, pendulând permanent între cele două lumi (a realității si a ficțiunii), fără nici un fel de limitări.

Numai acolo unde te lovești nemijlocit de realități care se vădesc a fi în contradicție cu opinia celorlalți, despre care ai putea fi înclinat să crezi că schimbă adevărurile cunoscute, printr-o frământare și o coacere a gândurilor în cuptorul minții, chiar cu prețul unor exagerări, numai acolo se deschide calea spre omul suprarealist. Singurul care poate să dea semnificație unor subiecte mai puțin abordate.

Source: https://neculaifantanaru.com/acceptare-totala-in-indefinit.html